

عنوان مقاله:

الگوی تدریس سازنده گرایی راهی به سوی تحول در محیط های یادگیری

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره با رویکرد ازنگاه معلم (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

نجمه قدوسی - دانشجوی مقطع کارشناسی رشته آموزش ابتدائیدانشگاه آزاد واحد کاشمر

خلاصه مقاله:

هدف این مقاله تبیین و ارزیابی دیدگاه سازنده گرایی (constructivism) می باشد. پس از بیان مبانی و انواع این دیدگاه پرسش ذیل مورد بررسی قرار گرفته است: کاربردهای آموزشی سازنده گرایی و ویژگی های کلاس درس و معلم سازنده گرا چیست؟ یکی از مهمترین رویکردها در آموزش نوین استفاده از نظریه های جدید یادگیری در تدریس می باشد. نظریه های نسبتاً جدیدی که در روانشناسی و آموزش و پرورش با نام نظریه های سازندگی یا سازنده گرایی مطرح شده اند ریشه در اندیشه های علمی و فلسفی گذشته دارند. دیدگاه های سازنده گرایی از پژوهش های پیاز، ویگوتسکی، روانشناسان گشتالت، بارتلت و برونر و نیز از فلسفه پرورشی جان دیویی سرچشمه می گیرند. (وولفلک، ۲۰۰۴، ص. ۳۲۳). رویکرد سازنده گرا به این موضوع اشاره دارد که دانش یک امر سازنده است بدین معنی که یادگیرنده از ترکیب دانش گذشته خود و اطلاعات موجود (شامل اطلاعات، مدرس، کتاب ها و تجارب عملی) دانش جدیدی را بوجود می آورد و به شناخت میرسد. اگر چنین است، دانش به صورت خاص و منحصر به فردی ساخته می شود، پس مشارکت فعال یادگیرنده در امر تدریس، نقش تسهیل گری استاد در تدریس در مقابل نقش منتقل کننده اطلاعات تاکید به موقعیت های عملی و آموزش عینی و تجربه های اصیل به عنوان مولفه های آموزش در تدریس اهمیت می یابد. این مولفه ها در تدریس مبتنی بر سازنده گرا وجود دارد. (امروزه سازنده گرایی به عنوان یک نیروی با نفوذ و قوی در اصلاح فرایند یاددهی-یادگیری مطرح است. استفاده از این رویکرد بسیار موثر تر از رویکرد تدریس سنتی می باشد.

کلمات کلیدی:

یادگیری، رویکرد سازنده گرایی، معلم سازنده گرا، آموزش نوین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1528128>

